

Казахъ въ себе си: »О! Боже, стига толкова! Прати ми послѣдната минута! Не мога, не мога вече да гледамъ, да слушамъ!« Слѣдъ това продължихме пѣтя си. Наближаваме селото Прохищъ, отъ лѣва страна на което на разстояние половинъ километъръ се издига не твърдѣ високъ баиръ, прѣдъ когото бѣ построенъ манастиръ.

По-надолѣ отъ тоя манастиръ, на една зелена морава между кичеститѣ дървета, вървеше жена, навѣрно калугерка, съ кобилица и съ бѣли менци на рамото. Единъ отъ войниците, безъ всѣкакво позволение на началството си, сне пушката отъ рамо, прицѣли се въ нея и гръмна. Тя се спре и смутено изглеждаше ни, като не можеше да разбере що за вистрѣлъ е оня, но когато това се повтори, тя остави кобилицата си и хукна да бѣга съ ревъ и писъкъ, като най-послѣ сполучи да влѣзе въ манастиря и затвори силно вратата му. Другитѣ низами почнаха да подиграватъ стрѣлеца, като му казваха: »Напусто ѣдешъ хлѣба на царя.« Той се оправдаваше, казваше имъ, че само я наранилъ, пъкъ вината била въ това, че пушката му мартинка, била нова, пъкъ и другъ пѣтъ не мѣрилъ съ нея. Заптиитѣ гледаха хладнокрѣвно на тия дивашини, като и тѣ взимаха участие въ тѣхнитѣ хамалски смѣхове. Всичко това пъкъ правеше удоволствие на началницитѣ имъ — офицери, които съ любезния си погледъ ги насърдаваха. Когато стигнахме въ селото, спрѣхме се на меглѣня отдѣсно на пѣтя до единъ бакалски дюкѣнъ: войниците складаха пушкитѣ си и насѣдоха на сѣнка подъ кичеститѣ дървета, а ние заедно съ чауша на заптиитѣ влѣзохме въ дюкѣна, освободиха ни ржцѣтѣ и насѣдохме на столове, прѣдъ една малка маса. Слѣдъ това, чауша ни запита:

— Пиете ли ракия?

— Да, му отговорихме.

Донесоха ни едно шише съ ракия и череше въ табличка за мезе. Едно паке тютюнъ сѣщо тѣй раз-